

En arkitekturpolitisk debatt har blossat upp i Uppsala, en välbehövlig vitamininjektion i en stad där det byggs mer än på länge men där det verkar vara mer kvantitet och ekonomisk avkastning än kvalitet och god stadsplanering som står i första rummet vid nybyggnationer. Det behövs många nya bostäder och det behövs nya parker. Förtätning är ett led i att skapa en mer dynamisk stad med ett bättre underlag för bland annat kollektivtrafik. Men förtätning är också en riskabel process, och det finns fler än ett sätt att förtäta en stad. För byggföretag som vill maximera sin avkastning är parkliknande tomter "högvilt". De som flyttar in i de nya husen kommer ha en uppväxt trädgård direkt utanför dörren och byggbolagen kan sälja bostäderna dyrt. En förtätningsspolitik där man låter byggföretagen styra kommer därför leda till bebyggda parker och ett föga attraktivt Uppsala.

För att undvika de risker som stadsförtätningen innebär vore en mer aktiv dialog mellan politiker och Uppsalabor önskvärd. Just detta uttryckte också Erik Pelling (S) och Maria Gardfjell (MP) i en artikel på UNT Debatt den 19 januari där man skrev att "Uppsalas invånare ska på ett enkelt sätt kunna ta del av och påverka kommande byggprojekt i sin stad. Så skapas möjligheter för konstruktiv dialog om stadens utveckling".

Som företrädare för den nystartade föreningen Seminarieparkens Vänner vill vi dock rikta uppmärksamheten mot det dubbelspel den förste av de två författarna verkar driva. Hur mycket betyder Pellings vackra ord när det väl kommer till kritan?

Vi frågar oss varför inte Pelling och Socialdemokraterna redan nu föregår med gott exempel och bjuder in till en dialog om Seminarieparken, det idag mest kritiserade byggprojektet i Uppsala. Citatet ovan är nästan ett hån mot bakgrund av det bryska sätt som "dialogen" om Seminarieparken hittills förts på. Socialdemokraternas deltagande i "dialogen" har dessutom knappt varit märkbar. Varför?

Det finns många alternativ för hur Seminarietomten kan omvandlas till en välanvänd stadsdelspark. Under några år har studenter i landskapsarkitektur vid SLU utfört projektarbeten där man gett alternativa förslag på hur tomten kan utvecklas till en attraktiv stadspark. I en nylig UNT krönika föreslog Ola Larsson att tomten görs om till en demokratipark mot bakgrund av dess historia.

Ett växande Uppsala behöver riktiga parker. Man kan tvista om huruvida den halva som blir kvar av grönområdet efter NCCs bygge kommer användas som en stadsdelspark eller om det främst kommer fungera som en innergård för dem som bor i de planerade husen. Det som enkelt kan konstateras är dock att grönområdet som kommer allmänheten till godo blir cirka 20 villatomter stort, och i direkt anslutning till detta 20 villatomter lilla grönområde kommer bo cirka 500 personer (Stadsträdgården motsvarar 80 villatomter och Hagaparken i Stockholm cirka 1900 villatomter). Risken att det blir en innergård är överhängande.

Den arkitekturpolitiska motion Pelling varit med om att lägga fram är bra, men det faktum att Socialdemokraterna samtidigt säger ja till NCCs nuvarande byggnationsförslag för Seminarieparken får det hela att verka som ett falskspel. Det vore därför värdefullt att få veta hur Pelling förklarar och försvarar stödet till NCCs bygge. Är förslaget verkligen vad Socialdemokraterna klassar som god arkitektur och god stadsplanering? Hur mycket är i så fall deras arkitekturpolitiska motion värd?

Rolf Svanström, Gunnel Lindh, Leif Wernberg, Jacqueline Altberg, Lars O Ericsson

Föreningen Seminarieparkens Vänner i Uppsala